

Karrebæksminde, den 11. juli 2017

Miljø- og Fødevareklagenævnet

Klageportalen

Kommentarer

til

Bemærkninger til klagenævnet

fra

NÆSTVED KOMMUNE
Center for Plan og Miljø
Rådmandshaven 20
4700 Næstved

Sagsnr. 01.05.15-K08-1-08

Grundejerforeningen Enø Strands kommentarer til kommunens bemærkninger

Næstved Kommune har i skrivelse (1) valgt at kommentere tre klager over påbud om sikring af adgang langs en ikke-eksisterende strandlinie, herunder en klage (2) fra Grundejerforeningen Enø Strand (GES), ved under ét at slå alle tre klager sammen angiveligt på grund af et "vist sammenfald mellem klagernes synspunkter" og reducere problemstillingen til tre punkter:

- a. Hindring for offentlighedens adgang;
- b. Pligten til lovliggørelse, samt
- c. Øvrige forhold, der er anført i klagerne.

Herved forsøger kommunen helt at undgå at forholde sig til egen særlige rolle i forbindelse med udmatrikulering ved lokaliteten, som stort set hele sagen drejer sig om, jf. (2), side 2, punkt d., samt nedenfor i disse kommentarer.

Ad. a.

Det fremføres af kommunen (1), side 1, at kystbeskyttelses anlægget på matr. nr. 7e, Enø, Karrebæk er en hindring for offentlighedens adgang langs kysten i henhold til naturbeskyttelseslovens § 22, stk. 3. GES har tidligere påpeget (2), side 1, punkt a., at den kyst/strand stensætningen angiveligt hindrer offentlighedens adgang langs *ikke eksisterer mere* som følge af borterodning og derfor i dag reelt er *havbund*. Videre har GES i (2) side 1, punkt b. vedgået – for så vidt ejerskab til et stykke af den danske havbund overhovedet giver mening – at eje arealet med matr. nr. 7e, Enø, Karrebæk, hvorpå kystbeskyttelses anlægget, der hverken er bekostet, anlagt eller forstærket af GES, ligger; et areal, som *i dag* således *ikke* er en strand/strandbred, langs hvilken en kystlinie løber.

Kommunen henviser til støtte for sit krav om fri passage langs "stranden", som *i dag* er helt borteroderet, detaljeret til en godt 30 år gammel ansøgning om tilladelse til lovliggørelse af et kystsikringsanlæg ud for (i dag betegnet) Strandvej 30 og 31, idet offentlighedens fri passage langs "stranden" dengang krævedes sikret ved friholdelse af et gangareal for foden af stensætningen, hvilket året efter godkendtes af Kystdirektoratet i 1987 med tinglysning af en såkaldt "deklaration" (3). Kravet om adgang langs kysten ved anlæggelse af trædesten (antagelig en banket) foran (i.e. søværts) stensætningen er *aldrig* blevet efterlevet. I hele perioden (30 år) har forskellige myndigheder haft tilsynspligt med området, fra 2007 Næstved kommune, uden at GES før december 2015 (4) søgtes inddraget i sagen.

Tre årtier er lang tid, og man kunne spørge, om der overhovedet ikke er sket noget i sagen siden tilbage i '80-erne?

Påfaldende undlader kommunen helt at nævne, at sagen faktisk har været behandlet ved hele *to* højere administrative instanser, hvis afgørelser i såvel direktorat (5) som ministerium (7) begge stort set *er gået kommunen imod*.

Direktoratet

Kystdirektoratet gav således tilladelse (5) til bevarelse af forstærket kystbeskyttelse, og meddelte i den forbindelse nuanceret følgende vedrørende adgangsforhold (som ikke måtte forringes) *at*:

- i) jf. (5), side 3-4: Der er behov for kystbeskyttelse, da husene (Strandvej 30 og 31) ligger på selve strandplanet og senest blev beskadiget af stormflod i 2007, hvorfor en "forudsætning" for bevarelse af husene er en *supplerende* kystbeskyttelse;
- ii) jf. (5), side 4: Det er en følge af at etablere en stenkastning, at stranden foran denne borteroderes og passagemuligheden for en stenkastning med tiden forsvinder;
- iii) jf. (5), side 4-5ø: Naturbeskyttelseslovens § 22, stk. 3 er en *generel* bestemmelse om, at offentlighedens adgang langs kysten ikke må hindres eller vanskeliggøres. *Da* et oprindeligt krav om etablering af sti i forbindelse med anlægget *aldrig* er blevet

efterlevet, og *da* der løber en sti på "skrænten" umiddelbart ovenfor sommerhusene, samt *da* passage på stranden kun er mulig på en relativ kort strækning efter sommerhusene beliggende Strandvej 30 og 31, hvorefter anden kystbeskyttelse forhindrer videre færdsel, finder Kystdirektoratet, "at der ikke kan stilles yderligere vilkår om sikring af færdsel på stranden i forbindelse med stenkastningen" (stien på toppen af klinten er med andre ord tilstrækkelig);

- iv) jf. (5), side 5: Da etablering af en sti eller trædesten til brug for passage på anlægget aldrig er blevet etableret, og da dette forhold har ligget upåtalte hen siden anlæggets etablering, finder Kystdirektoratet *ikke* grundlag for at kræve en ombygning af konstruktionen med etablering af sti eller trædesten på selve anlægget, da dette formentlig vil kræve ombygning af anlægget og medføre en væsentlig udgift for sommerhusejerne. Dog må "eksisterende" passagemulighed på strækningen ikke forringes (hvilket af sammenhængen må forstås som adgangen til at benytte stien oppe på klinten);
- v) jf. (5), side 5: Endelig fremfører Kystdirektoratet, om end det understreges, at denne problematik ikke har spillet ind på afgørelsen (det vil sige tilladelse til forstærket kystbeskyttelses anlæg), at et såkaldt *lex specialis*-princip formentlig vil medføre, at *naturbeskyttelseslovens* generelle regler om færdsel langs kysten (strandgangsretten) må vige for de specielle regler i *kystbeskyttelsesloven*, således at hensynet til (beskyttelse af) ejendom vil have forrang for retten til færdsel langs kysten.

Direktoratet siger således, at en supplerende kystbeskyttelse er nødvendig, samt at en strand foran en stenkastning (som regel) bortroderes, og passagemulighed på stedet dermed vil forsvinde. Videre påpeges, at strandgangsretten er en generel regel om adgang, som ikke i det konkrete tilfælde kan gøres gældende, *dels* fordi det oprindelige krav om en sti aldrig er blevet efterlevet, *dels* på grund af at der findes en brugbar sti på klinten over sommerhusene, samt *atter dels* som følge af, at passage efter Strandvej 30 og 31 sydover kun er mulig et kort stykke, før anden kystbeskyttelse hindrer videre færdsel. Yderligere vil en eventuel anlæggelse af sti eller trædesten på konstruktionen antagelig kræve ombygning af anlægget og dermed blive (urimelig) bekostelig. Endelig vil et *lex specialis*-princip have til følge, at *naturbeskyttelsesloven* (strandgangsretten) må vige for *kystbeskyttelsesloven* (sommerhusenes eksistens).

Kommunen

Man kan næppe tale om medhold til kommunen fra direktoratet vedrørende mulighed for passage som beskrevet i tilladelse tilbage fra 1986/tinglyst i 1987 (3), hverken med hensyn til selve anlæggets konstruktion eller egentlig passage som sådan på strækningen.

Næstved Kommune klager (6) derfor over afgørelsen til en (endnu) højere instans med den specielle begrundelse, at direktoratets tilladelse (5) ikke indeholder "vilkår om sikring af offentlighedens adgang langs kysten", jf. (6), side 1. Kommunen vil altså have *andre* til at finde

en løsning på ("vilkår for") problemet vedrørende passage på strækningen, hvilket imidlertid er selvskabt af kommunen som følge af tilladelsen til udmatrikulering i området, specielt Strandvej 30, se nedenfor.

Ministeriet

Sagen ender helt oppe i Miljøministeriet (7), som allerede på side 1 meddeler, at "Ministeriet har ikke givet medhold i klagen", samt at "Ministeriets afgørelse er endelig" og ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed; men eventuelt for domstolene – hvilket vist nok ikke er sket (?).

Sagen bliver grundigt gennemgået på i alt otte A4-sider tilbage fra 1986 og frem til 2012, hvor kommunens klage (6) indgives. Kommunen får medhold på blot ét enkelt punkt, jf. (7), side 7n, nemlig i forhold til at stien oppe på klinten ikke kan tillægges betydning med hensyn til vurderingen af, om kystbeskyttelses anlægget hindrer offentlighedens færdsel på strandbredden (det antages fejlagtigt, at der findes en strandbred).

Ellers hedder det jf. (7), side 6, at det er et "skønsmæssigt spørgsmål", om offentlighedens ret til adgang efter naturbeskyttelseslovens § 22 mest hensigtsmæssigt sikres ved anlæggelse af en sti på kystbeskyttelses anlægget, eller ved at anden passage benyttes.

Altså: *Kommunens skøn!*

Det påpeges videre jf. (7), side 7, med henvisning til Kystdirektoratets *Vejledning til lov om kystbeskyttelse* (2009), at "Passagemulighed kan opnås på flere måder f.eks. ved anlæg af ramper, banketter, åbninger...Desuden kan passagen sikres ved at tillade *færdsel bagom* eller på konstruktionen." (GES' kursivering).

Muligvis inspireret af *lex specialis*-princippet hedder det videre i vejledningen: "Som hovedregel skal passagen sikres. Imidlertid kan der opstå situationer, hvor bygninger som følge af havets erosion står overfor umiddelbart at falde i havet. Her må kravet til etableringen af passage lempes eller helt bortfalde. Dette bør især gælde i de situationer, hvor det i praksis er umuligt eller forbundet med *uforholdsmæssige store omkostninger at sikre passagen.*" (GES' kursivering).

Ministeriet udtaler herefter, at det (7), side 8, "ikke aktuelt er muligt at benytte passagen mellem sommerhusene på Strandvej 30-31 og kystsikrings anlægget, men at der ved *passende skiltning kan skabes mulighed herfor.*" (GES' kursivering).

Videre fastslås, at det er *kommunens* egen afgørelse, om kystbeskyttelses anlægget *uden* en anlagt sti/trædesten i konstruktionen er en hindring for offentlighedens færdsel på strækningen, *eller* om offentlighedens færdsel på kyststrækningen kan sikres ved, at gående

benytter passagen mellem sommerhusene på Strandvej 30/31 og kystsikringsanlægget. *Yderligere* skal kommunen tage stilling til, om kystbeskyttelses anlægget har været en hindring for offentligheden i en længere årrække, som kunne medføre, "at forholdet ikke længere kan kræves lovliggjort". Ifølge ministeriet (7), side 8, "ses" kommunen *ikke* som tilsynsmyndighed at have taget stilling til disse forhold.

På baggrund heraf finder Miljøministeriet således *ikke*, at Kystdirektoratets tilladelse til kystsikringsanlægget "uden et vilkår om at der skal anlægges en sti/trædesten eller lignende på anlægget" har mangler, der gør direktoratets afgørelse *ugyldig*. Det vil sige direktoratets afgørelse er *gyldig* ifølge ministeriet. Kommunen kan med andre ord *ikke* afkræve andre højere instanser (direktorat/ ministerium) en løsning på ("vilkår for") sit lokale problem, og i fald en sådan løsning ikke 'leveres', afvise afgørelsen med prædikatet *ugyldig*.

Kystdirektoratets tilladelse (5), bortset fra opfordringen til at benytte stien på klinten til passage, er således *fortsat gyldig*.

Afslutningsvist anfører ministeriet, at den af *kommunen* i sin klage fremførte påstand om, at passage mellem sommerhusene og kystbeskyttelses anlægget er uacceptabel, af ministeriet forstås således, at kommunen vil have *Kystdirektoratet* til at stille "vilkår om, at der anlægges en sti/trædesten på kystsikringsanlægget frem for, at gående kunne benytte passagen mellem sommerhusene og kystsikringsanlægget" (7), side 8.

Endelig påpeges, at det beror det på et *skøn*, om offentlighedens passagemuligheder sikres mest hensigtsmæssigt på den ene eller anden måde. Der er ikke tale om et retligt spørgsmål. "Ministeriet kan således ikke give medhold i klagen." (7), side 8.

Kommunen klager over Kystdirektoratets afgørelse til Miljøministeriet med henvisning til, at direktoratet ikke har fundet en løsning på ("vilkår for"), hvordan passage kan etableres langs strækningen Strandvej 30-31. Ministeriet anfører med henvisning til relevant vejledning, at passage kan opnås på flere måder blandt andet ved færdsel "bagom" konstruktionen. Denne mulighed er dog "aktuelt" ikke til stede; men kan ved passende skiltning *blive* en løsning. Muligheder for passage beror på et *kommunalt skøn*, hvorfor kommunens krav til Kystdirektoratet om at finde en løsning vedrørende passage som betingelse for, at *direktoratets* afgørelse kan anses for gyldig, af ministeriet ganske *afvises*. Direktoratets tilladelse (5) er dermed fortsat gyldig, bortset fra at stien på klinten ikke kan anses for tilstrækkelig passage; men kystsikringsanlægget uden sti eller trædesten er dermed fuldt lovligt. Ministeriet ser så sent som i 2014 - og *ikke* hele tre årtier tilbage i 1986/87 som kommunen - to muligheder for passage: *enten* sti/trædesten på anlægget *eller* passage mellem sommerhusene og kystsikringsanlægget.

Hvorfor henviser kommunen nærmest ideligt, senest i (1), *alene* til en 30 år gammel tilladelse/ deklARATION fra 1986/87, der beskriver en løsning med sti/trædesten anlagt på/foran konstruktionen; men helt *fortier* - modsat direktorat og ministerium - muligheden for passage mellem sommerhusene på Strandvej 30/31 og stensætningen? Hvorfor *skønner* kommunen ikke, at sidstnævnte løsning er mest hensigtsmæssig?

Som allerede beskrevet i GES' klage over påbud (2), side 2, punkt d., gav kommunen ved udmatrikuleringen af området tilladelse til, at vejstykket frem til den aktuelle adresse Strandvej 31 blev en del af den i dag betegnede matrikel 7kc Enø, Karrebæk/Strandvej 30; det vil sige, at vejen det pågældende sted kom til at indgå i grundens samlede tinglyste areal. Kommunen indlemmede med andre ord den bag stensætningen på daværende tidspunkt eksisterende vej/sti, der af såvel direktorat som ministerium er anbefalet som mulig passage. Denne passagemulighed, som ifølge (8) udgør 73 m² af grundens samlede areal på 532 m², er ligefrem *indtegnet* på udstykningsplanen, idet det helt eksplicit hedder: "Delnr. 156 532 m² heraf vej: 73m² 30".

Kommunen har således *selv* skabt problemet med hindring af passage på strækningen ved med sin tilladelse til udmatrikuleringen af Strandvej 30, som grunden ser ud i dag, at gøre *vejstykket* svarende til 73 m² til *privat ejendom*.

Tilladelsen til udmatrikuleringen det pågældende sted har yderligere haft den barokke konsekvens, at ejeren af Strandvej 31 ikke kan komme ind på sin grund uden at skulle krydse fremmed mands jord. Endvidere må samme grundejer parkere sin bil på et af GES' fællesarealer i nærheden, da egen adgangsvej til Strandvej 31 ikke eksisterer, hvorfor det ikke er muligt at opfylde kommunens krav i lokalplanen for området, jf. (9), om at benytte parkeringsplads på egen grund (se § 4.1.5), ifølge hvilken paragraf der skal være "udlagt" mindst én på grunde under 500 m².

Det ses let, at Næstved Kommune kan løse sit angivelige problem vedrørende færdsel langs kysten på strækningen ved *igen* at skabe mulighed for passage bag stensætningen (landværts) mellem sommerhusene Strandvej 30/31 og kystsikringsanlægget. Som 'sidegevinst' vil der yderligere kunne opnås, at ejeren af Strandvej 31 får adgangsmulighed til egen grund *uden* at skulle involvere naboen og dertil vil kunne parkere sin bil på egen grund.

Ad. b.

Kommunen gør i dette afsnit, jf. (1), side 2-3, meget ud af at påpege, at en "ejer" af en ejendom skal berigtige et ulovligt forhold. Det hedder videre, at GES "ejer matr. nr. 7e", samt at "grundejerforeningen i egenskab af tinglyst *ejer* er ansvarlig for forholdet" (kommunens fremhævelse), hvorfor det er "uden betydning, at grundejerforeningen hverken var ejer eller

bruger på tidspunktet, hvor anlægget blev opført eller forstærket, da ansvaret påhviler den til enhver tide værende ejer”, hvorefter kommunen griber tilbage til den 30 år gamle deklaration, jf. (3), til støtte for påstanden.

Som oplyst, jf. 2, side (bl.a.) 2, blev GES først stiftet i 2010, hvorfor bestemmelserne i ”deklarationen”, jf. 3, tilbage fra 1987 nødvendigvis må have været gældende for den *daværende* ejer. Videre er betegnelserne ”ejer” og ”matr. nr. 7e” upræcise, idet *hverken* ejerne *eller* matr. nr. 7e i 1987 og 2017 er identiske.

Enkelt beskrevet udgør matr. nr. 7e *i dag* det (reducerede) areal, som blev ’tilbage’ efter udstykningen, modsat *tidligere*, hvor hele området herunder grundene som i dag betegnes Strandvej 30 og 31 udgjorde matr. nr. 7e.

I fald GES i dag var ”ejer” af et areal svarende til matr. nr. 7e *før* udstykningen, ville sagen være enkel: Passage kunne etableres som anbefalet af direktorat og ministerium, det vil sige landværts stensætningen mellem sommerhusene Strandvej 30/31 og kystsikringsanlægget – og som områdets tidligere ejer tilsyneladende brugte som løsning. Imidlertid overtog GES de tilbageblevne ’rester’ af matr. nr. 7e efter udstykningen, hvilket ud for Strandvej 30/31 blot vil sige et smalt stykke havbund anslået 8 x 80 meter, jf. 4, side 2 (foto).

På denne stribe sand-/havbund, som altså *i dag* er en del af det efter udstykningen *væsentligt reducerede* areal med betegnelsen matr. nr. 7e, har GES hverken bekostet, anlagt eller forstærket et kystsikringsanlæg; grundejerforeningen har alene *overtaget*, hvad der så at sige *blev tilbage* af matr. nr. 7e det pågældende sted. GES ”ejer”, i fald dette i sammenhængen giver mening, en stribe *havbund*; men *ikke* kystsikringsanlægget så at sige ’ovenpå’, som *andre* ved en tidligere lejlighed må have anlagt. Dumper en fremmed et læs sten foran indgangen til rådhuset, *gør* denne ugerning ikke kommunen til ”ejer” af stenene; det er pladsen/underlaget/fliserne, som stenene er efterladt på, kommunen kan siges at ”eje”.

Tilsvarende er GES ikke ”ejer” af stensætningen ud for Strandvej 30/31, men kun af ’underlaget’ (i.e. sand-/havbunden); foreningen er derfor ikke ”ansvarlig” for et anlæg, som andre – antagelig en *tidligere* ”ejer” – har ”opført eller forstærket” det pågældende sted. GES ”ejer” i betydningen ”overtog” som en del af foreningens fællesarealer, da området skiftede status, det smalle areal ud for Strandvej 30/31, hvorpå andre *forinden* – uvist hvornår (men antagelig for mere end 30 år siden) - havde etableret et kystsikringsanlæg, der ifølge både direktorat og ministerium er fuldt lovligt; men som GES må afvise at være såvel ”ejer af” som ”ansvarlig for”.

GES ”ejer” blot, hvis dette giver mening, *et smalt stykke hav-/sandbund* ud for Strandvej 30/31, *ikke et kystsikringsanlæg*.

Det er derfor den tidligere "ejer" af det *daværende* område *dengang* betegnet "matr. nr. 7e", jf. "deklarationen" (3), samt eventuelt ejere af Strandvej 30/31, eller hvem der tilbage i tiden måtte have bekostet, anlagt og forstærket konstruktionen, som *i dag* bør kaldes "ejer" af stensætningen og drages til "ansvar for" anlægget.

Den *nuværende* "ejer" (GES) af området *aktuelt* betegnet "matr. nr. 7e", som altså *ikke* er identisk med "matr. nr. 7e" for 30 år siden (men i dag svarer til grundejerforeningens fællesarealer), har blot efter at området skiftede status *overtaget* et areal, en sand-/havbund, på hvilken *andre* tidligere har dumpet en bunke sten/anlagt et kystsikringsanlæg.

Desuden kan GES af indlysende årsager ikke karakteriseres "tinglyst ejer" med henvisning til en deklaration tilbage fra 1987, hvor foreningen end ikke var stiftet. Det er med andre ord den *daværende* "ejer" af området, som anlægget må formodes at have tilhørt ifølge tingbogen.

Den *aktuelle* ejer (GES) af *matr. nr. 7e*, som matriklen fremtræder *i dag*, har *ikke* af banale kronologiske årsager pr. deklaration helt tilbage i 1987, som påstået af kommunen, fået tinglyst ejerskab til konstruktionen, hvilken foreningen derfor helt må afvise at være "ejer af" og dermed "ansvarlig for". Havde matr. nr. 7e i dag 'set ud' som for 30 år siden, ville GES' mulighed for at løse problemet vedrørende passage være uhyre enkelt - og ganske uden at skulle 'røre' konstruktionen - nemlig etablering af passage mellem sommerhusene og kystsikringsanlægget, som anbefalet af to højere administrative instanser; men *de facto* spoleret og forhindret ved kommunens udmatrikulering, da området skiftede status.

Ad. c.

Kommunen henviser – igen, igen – til naturbeskyttelseslovens § 22, stk. 1 og 3, hvoraf det fremgår, at "strandbredder og andre kyststrækninger er åbne for færdsel til fods og kortvarigt ophold.", jf. (1), side 3. Dette udlægges af kommunen som adgang på strandbredder og kyststrækninger, men ikke ad veje eller stier langs kysten, hvorfor det principielt er uden betydning for adgangskravet, om sådanne veje og stier findes. Der hentydes antagelig til stien på toppen af klinten som 'betydningsløs', hvad passage angår.

Interessant undlader kommunen – bortset fra uforvarende (?) i (6), side 2 – at nævne *samme* *paragrafs* stk. 4, som lyder: "Ophold og badning må ikke finde sted inden for 50 meter af beboelseshuse".

Halvtreds meter! Til orientering for ikke-stedkendte læsere (fx medlemmer af et klagenævn) kan oplyses, at afstanden fra sommerhuset på Strandvej 31 til ydersiden af stenkastningen, hvor kommunen kræver etableret passage, maksimalt er 5 (fem) meter, og fra sommerhuset på Strandvej 30 højst 10 (ti) meter, hvilket ud fra enhver betragtning vel kan karakteriseres som *væsentligt mindre* end 50 meter (?). Ud fra naturbeskyttelseslovens § 22, stk. 4 må det

således antages, at passage det pågældende sted i en afstand af langt under 50 meter fra menneskelig beboelse (på lokaliteten maksimalt 10 meter) ikke vil være lovmedholdelig.

Problemets løsning?

Det er strengt taget ikke GES' opgave at bidrage med løsningsforslag til et af kommunen selvskabt problem. Som inspiration kunne følgende imidlertid overvejes som muligheder:

- i. Fjern stensætningen, hvorefter det alt efter vandstand vil være muligt at passere strækningen i enten gummistøvler eller waders;
- ii. Ekspropriér et stykke af Strandvej 30 svarende til den oprindelige vejs areal (73 m²) og gør derved passage mellem sommerhusene og stensætningen landværts mulig;
- iii. Ved anlæggelse af det kommende højvandsdige, som må formodes at skulle afsluttes ind mod klinten lige syd for Strandvej 31, etableres en gangsti på toppen af konstruktionen;
- iv. Anlæg et passende antal høfder vinkelret på den nuværende stensætning med henblik på fremtidig aflejring af sand/bundmateriale og dermed (måske) fremme skabelsen af en (ny) strand på stedet.

Konklusion

Idet der henvises til (2), afviser grundejerforeningen fortsat at være ansvarlig for etablering af adgang på GES' område langs en ikke-eksisterende strand-/kystlinie. Problemet med manglende passage er selvskabt af kommunen, som affærdiger en konkret løsning foreslået af to højere administrative instanser. Grundejerforeningen afviser, som tidligere meddelt, helt at være part i sagen.

Med venlig hilsen

p. b. v.

Kurt Eriksen

Formand

GES

Referencer

- (1) *Bemærkninger til klagenævnet* af 21. juni 2017 ved centerchef *Pernille Balslev-Erichsen*, Næstved Kommune, Center for Plan og Miljø;
- (2) *Klage over påbud* af 16. maj 2017 ved *Kurt Eriksen*, formand for GES;
- (3) *Deklaration* (i anledning af etablering af kystsikringsanlæg på matr. nr. 7a og 7e Enø, Karrebæk) ved landinspektørerne *Ranneries og Toft*, Næstved, tinglyst med samtykke af Næstved byråd, Teknisk udvalg, den 16. juli 1987;
- (4) *Partshøring og varsel om påbud* af 18. december 2015 ved miljøchef *Dorthe Brinck Lillelund*, Næstved Kommune, Center for Miljø og Natur/Team Miljø;
- (5) *Tilladelse til bevarelse af forstærket kystbeskyttelse* af 3. februar 2010 adresseret ejeren af Strandvej 30 ved sagsbehandler *Hans Erik Cutoi-Toft*, Kystdirektoratet;
- (6) *Klage over afgørelse truffet af Kystdirektoratet til bevarelse af kystbeskyttelse ud for Strandvej 30 og 31, Enø, 4736 Karrebæksminde* af 22. juni 2012 ved udvalgsformand *Jesper Gersholm* og centerchef *Hanne Stensen Christensen*, Næstved Kommune, Teknisk Udvalg;
- (7) *Afgørelse i sag om klage over Kystdirektoratets afgørelse om tilladelse til bevarelse af forstærket kystbeskyttelse ud for Strandvej 30 og 31, Enø, Næstved Kommune* af 13. oktober 2014 ved chefkonsulent *Per Schou Christiansen*, Miljøministeriet, Departementet;
- (8) *Udstykningsplan med husnumre*, Matr. nr. 7e Enø, Karrebæk, Jr.nr.: 910122 af 24. februar 2010 ved *Landmålergården*, Næstved;
- (9) *Lokalplan 063 for sommerhusområderne Enø Strand, Lungshave, Højboparken og Lundegården* af 25. april 2017 ved Næstved Kommune.